

Apa Szarajevóba ment

R a t i o d i v i n a

„Húgocskáim, madarak! Ti igen sokkal tartoztok a Teremtőnek, azért mindig és mindenütt kötelesek vagytok dicsérni Őt.”

(Assisi Szent Ferenc: Fioretti)

— **Á**lljon meg az idő! Legyen ez a Te akaratod! – gondoltam, vagy tán ki is mondtam, miközben óvatosan kihúztam a karom a feje alól. Úgy elzsibbadt, hogy már nem volt az enyém. Egyetlen ölelésért cserébe vette el, egyetlen nyomorult, kurta ölelésért, azután a mégse-vagy-te-kripli szopás után, amibe kisvártatva belealudt, és attól fogva magánál tartotta minden soron következő éjszakán. Az ágyban ennyire rövid az ima. Forróbb, meglehet, de rövid. Nem tudtam eldönteni, hogy felriadtam-e, vagy végigforgolódtam az éjszakát, álmatlanul. Több mint egy hete úton voltam, az apámtól kapott pénznek – kivagyiságból vagy épp kicsinyességből, ugyan, ki tudná ezt megmondani, kiváltképp akkor, ha az ember a semmiből akar kímászni, aminek hol följe, hol meg alája licitál –, úgy a seggére vertem, hogy egy vonatjegyet sem tudtam volna megvenni, ami kivisz ebből az istenverte országból.

Askkal lassan a fél Boszniát bejártam, vagyis hát annyinak tűnt, egy fél országnyinak ez a kajtatás az idegen testek és romok után, én viszont alig néhány olcsó szállodára emlékszem, ahol végighemperegtük az éjszakát. Azaz dehogy. Még a hempergés sem illett arra, amit mi ketten csináltunk, egymásra lögybölve a kényszeres kitárulkozást, az elvesztett élvezetek hajszolását, az ebből fakadó csalódottságot: amikor sziszegőn, egy idegen húsához dörgölődzve már csak azért foháskodsz, hogy na, még egy kicsit, még egy kicsikét bár csak így mozogná, így löködné, és tenné már ide meg ide a kezét, a végén azonban, a legeslegvégén ott a semmi, a tátongó úrben ott lebegnek a méheddel együtt a beleid, mert olyan mélyre ivódott annak a *másiknak* a lüktetése, olyan mélyre mart a teste, ahol már nincsen felejtés, már felejtés sincsen, slussz-passz, te pedig ezzel a tudással fogsz tovább élni, túl fogod élni a felejthetetlenséget, találni fogsz valamit, ami helyettesíti az *ő* emlékezetét. Valamit, ami eleve kicsi és jelentéktelen, hogy még esélye se legyen hasonlítani arra a *másikra*, hogy a közelébe se érj a viszonyítgatásnak, mert a túlélés – ezt be jól is mondta akkor az apám! – maga az ördög, a tudás szilárdnak hitt része, az egésznek hitt szilárdság.

Nem igaz, hogy nem jöttem felspannolva, hogy nem hozott lázba a nyomába szegődni ennek a flúgos idegennek, bejárni egy olyan vidéket, amit inkább kalandvágából, késleltetésből, vagy ki tudja miből céloztam meg; nem igaz, hogy nem kápráztatott el a saját

felelőtlenségem felismerése, ami egyszer csak ott volt, meglehetősen éberen énbennem, és amit addig, anyám aszottságánál fogva, sose mertem kihozni magamból, nem, nem szeméremből, sokkal inkább cinkosságból, talán mert sajnáltam, hogy valami olyannal találkoztam, ami őneki soha nem adatott meg. Az a szövetség, amit abban a másik lankasztó országban belénk neveltek, a kicsinyesség ágálása, az ájtatosság vertikálitása, varrottas terítők a szószéken, krisztusarcok prófétáké felett, ahol erény volt kicsinek tűnni, mély meghajlással, torokhangon énekelve alámenni, majd onnan alulról, hízelgően ledöfni, *felnyársalni* a másikat – hogy na, látod, tenálad még a kicsinységemben is sokkalta nagyobb vagyok! –, soha nem hagyott teret az érvényesülésnek, és én úgy szívtam magamba, ha igaz, már a nagyanyám kromoszómáiból, hogy akkor is a porba fingjak, amikor épp magasra hághatok. Ezt muszáj belátnom, enélkül nem fogom legyőzni ezt nehézkedést, fogást kell találnom rajta, meg kell kegyelmeznem, de nem az üvöltést fojtva nyájas torokhangba, se nem némán, belátva ezzel a tehetetlen folytatólágosságra való ítéltetést, nem bizony. Hanem ki kell találnom a kegyelemnek egy másmilyen tartalmát, mint a Jézuska *Tamás evangéliumában*, mikor a porverebeket dühében elevénné változtatta, Zákeust pedig úgy megtanította az alfa rajzolatára és jelentésére, hogy az menten összeszarta magát, s miután Józsefért küldetett, hogy vigye innen a fiát, aki a világ megalkotása előtt született, mindennek tetejébe szélhűdötten vágódott a porba, ahonnan korábban a Jézuska meggyúrta a verébknek valót.

Azán, ha valamilyen oknál fogva mégsem sikerülne a kegyelemnek ezt a régi-új tartalmát megtalálnom, hát majd olyan békétlen súlytalanságban fogom leélni a maradék időt, mint a méhem és a beleim a kielégülés utáni vágyakozásban, amiről végképp lemondunk, mikor Ask Burlefot szkifi-kutató és bioforradalmár gumószerű farka igazolta, hogy annak a *másiknak* igenis van határa, mi több, *ő* maga ez a határ: térbeli és időbeli kiterjedés.

Röhögőm kellett. Hogy én milyen görcsösen vigyáztam, nehogy beleszeressek! Hát nem lepattintottam a Skadarska utcában, s meghágtam minden adódó alkalommal, valahányszor a fémesszürke, kifejezéstelen tekintetében megremegett valami – talán a szerepkiesés? Hogy akkor *ő* most nem szkifi-kutató, hanem örült vágyakozó. De ugyanolyan kicsi maradtam, akár fölöttem ficáncoltam, akár a nyelvemmel duzzasztottam egyre nagyobbra, mert közben másra se gondoltam, csak az én anyámra, aki hámló kezét a lába közé susvasztotta, és némán félt a haláloamat. Szegény anyám! Szerettem volna tiszta lappal indítani, fodrászhoz vinni, kencékkal megrakni a fürdőszoba polcait – hiszen annyi asszonyt láttam, aki szépnek öregedett! Hányszor képzelegtem, egy-egy jobb kiszerelesű férfi szemében a vágyat fürkészve, hogy vajon *ez* lesz az, aki boldoggá teszi az én aszott anyámat, amikor mamának szólítja, és megköszöni, hogy a világra hozott.

Az igazság az, hogy a vágyakozáson kívül sem a férfiakról, sem magamról semmit nem tudok. Van, akinek a pórusai tágulnak kráterekké, másnak a szemhéja kel meg, mint a kalács, aztán van olyan, akinek harmat lepi el a homlokát, szeme beesik, halál előtti lesz az arca, vagy az orrlyukai lesznek akkorák, mint a kupicák, de van olyan – és az a *másik* is ilyen volt, veszélyes fajta –, akinek semmit nem árul el az arca, csak a füle tövében kél valami fanyar illat, őszi avar, amikor először veri el az eső.

Mióta eljöttem hazulról – s vajon nem apám távozása volt az a pillanat? –, anyámmal alig beszéltem, meg se kérdeztem tőle, hogy mit érez, hogy érez-e még valamit egyáltalán. Mert hát kinek is mondhatnám el, ha nem neki, hogy itt fekszem, ennek az idegennek a nyammogásait hallgatva, és szerelmes vagyok az első felmerülő lehetőségbe, hogy fénysebességgel zuhanok a túlélés felé. Hogy immár nincs és soha nem is lesz orgazmusom többé – utolértelek, anyám! –, mert felejthetetlen, ami elmúlt, az emlékezést pedig nem szabad a létezés közelébe engedni.

Úgy lettem szerelmes Ask Burlefotba, hogy nem voltam szerelmes egyáltalán. Még az sem ábrándított ki belőle, amikor a fülem hallatára és a fitymáját húzgálva beszámolt rólam a feleségének – akiről épp ezúton derült ki, hogy létezik, ráadásul a második gyermeküket várja, és aznap reggel pecsételő vérzése volt. Hiába vigyáztam, s ez bizony önmagában is röhejes lett volna, most viszont még a karomat is magáévá tette, ott hagytam valahol a lapockája tövében egy dohos medjugorjei hotelszobában, nekem meg csak a szibadás maradt.

A visokói ferences kolostorban hármat kondult a harang. Három öblöset. Háromnegyed mennyi lehet? A hold bevilágított az ablakon, elterült a szemközti tükörben, onnan rávetült az ágy előtti szőnyegre, amin egy idétlen ló ágaskodott, mondhatnám, hogy a menyeyezetre, de valójában az ágy alá akart bezúzni, magával rántva a szőnyegen lévő másik mintát: az egyik, vélhetően helyi, piramist.

Nem szoktam figyelni a Holdat. Ha csak lehet, kizárom az életemből, mert olyan – milyen is? – triviális és nyomasztó: ott *ragyog* valami, aminek tulajdonképpen nincsen világa, csak pancsikol egy nálánál sokkalta nagyobb erő fényében, s néha még el is takarja, mint egy csapnivaló színész Hamlet tündöklését, ha beugrasztyák alabárdosnak, vagy hogy tartsa a nagyság méregpoharát. Idegesít a valótlansága, hogy idelentről figyelve – lentről? – mégis az egyetlen, ami szabályosan kivethető. Ez a hamis reflexió annyira hasonlít az emberek természetéhez, hozzám is, persze – talán ez a legnyomasztóbb az egészben, meg hogy mindenben magamra ismerem.

És mégis. Mégis. Ahogy néztem a plafont, a lerongyolt, kék tapétás falakat, a tükörben a holdat, a holdban magamat, rá kellett jönnöm, hogy nem én irányítom az érzékelést, hogy a dolgok nem énbőlőlem erednek, noha velem esnek meg.

Velem, abból a *másikból* eredően, évekkal ezelőtt egy kehidai panzióban – pár év alatt minden kihálást pótoltam, amire nem volt fedezetünk apám távozása után –, ahová azért vitt el, mert megérdemeltem, mert tíz kerek napig kibírtam, hogy semmi olyat ne mondjak vagy írjak, ami megingathatná azt a meggyőződését, miszerint a dobogó második helyén csakis mosolygni ér. Pedig megírtam neki, még most is ott van valahol a piszkozatok mappában, amit azóta magam elől is elzártam, mert ha újraolvasnék abból a tíz mosolygós napból akár egyetlen levelet is, lélekszakadva könyörögném magam vissza a nyolckeres albérletembe, magasról tojnék az elkószált apámra, nagyanyám kromoszómáira, és megígérném neki, hogy mosolygok én a világ végezetéig, nem baj, ha kényszeredetten, csak hadd maradhassak a régi helyemen. De hát összeszámolni se tudom, hányszor esküdtem sírig tartó mosolyt. Onnan, ahonnan legfeljebb a harmadik helyezettet lehetett látni – az elsőre dafke nem néz az ember –, mindenki más masszává olvadt, s nem kellett hozzá nagy tudomány, hogy kitaláljam: hamarosan én is közéjük olvadok.

Delirálok, torkollt le, nincs még egy nő, akit ennyire szeretett volna. Nincs más nő. Pont.

Aznap este szuperhold volt. Az ablakkeret egy vörös négyszöget metszett ki belőle. Szétárt lábakkal, kikötözve feküdtem a sárga virágmintás paplanhuzaton. Minden szava egyegy marás volt, az utána következő hallgatása lassított döfés. Nem volt már a testemnek olyan pontja, ami ne lett volna behatolható.

Másnap reggel, amikor kísértáltunk a Szent Miklós temetőkápolnához, belékaroltam: minden erőm elhagyott. Azt hiszem, a szuperhold volt, ami kihozta belőle az állatot. Úgy imbolyogtam, mint a fejfák a kápolna kertjében: az asszonyok még halálukban is a férfiaknak dőltek, aki viszont megállt a talpán, azt szépen benőtte a gyom.

Ha rajtam állt volna, szívesen aludtam volna még egy kicsikét, de mindenáron *mennünk* kellett, mert szerinte jó eséllyel találunk kreksz-krekszet, már ha tudom, mi az.

Nem, nem tudom.

Ki hitte volna, mondta és közben leápolta a farkát körömvirágkenőccsel. Pedig nagyon hasonlítok hozzá, ugyanúgy recsegek, amikor hisztis vagyok. De persze búgni is tudok, ha nagyon akarok.

Búgni. Akkor biztosan valami madár lehet. Vagy sziréna. Hamarosan kiderül.

Ezt túrni, gondoltam akkor, ezt a nyelvtelenséget, a kétértelmű hallgatást, már kész betegség, de hát ebben a modoros szigorban annyi báj és évődés van, hogy az ember késégesen lesz beteg.

A temető nem volt messze, legfeljebb tíz perc járásnyira, *mi* viszont legalább egy órán át baktattunk az út menti kopár töltésen. A távolban a Zalai dombság végtelen nyergén ügettek a felhők, idelemben azonban szélcsend volt. A lábam meg-megbicsaklott, nyilallt a mellem és sajgott a végbelem.

Azzal vigasztalt, hogy ha majd visszamegyünk a szállodába, beülünk szépen a bugyborgóba, utána pedig minden fájdalmat kicsókol a seggemből.

Csak ezt a kreksz-krekszet hadd mutassa meg nekem.

Ez a neve? Kreksz-kreksz?

Igen. Mit vihogsz?

Ne nézz hülyének! Három nyelvből tolmácsolok oda-vissza, kajakra!

Kajakra, mi? Már megint ez a nyavalyás görcs, egyedül csak én törekszem idomulni, magamtól sose mondanék ilyet.

Haris, magyarul haris, mondta leereszkedő nyájassággal, hangutánzó szó, vagyis a hangjáról kapta a nevét.

Na, tessék.

A rossz puskások még a harist is elhibázzák, mondják vidéken az öreg vadászok, olyan alacsonyan száll. Nem nagy madár, füstös, pikkelyes a tollazata, a gazosban vagy magas fűben fészkel, fekete szősz fiókái vannak, legtöbbször olyan későn repülnek ki, hogy még a tojó se várja be őket. A *crex crex* a latin neve. Sajnos már kihalóban van.

Ezt egyetlen szuszra mondta, mintha egy pulpituson állna, nekem pedig minden mérget elpárolgott, s vele együtt szállt a nyomasztó vacakságérzet, amikor a madarokról beszélt. Vajon ha őt magát nem szerettem volna, lábba hozott volna egy nyomorult kis jószág, aki ugyanúgy lapít a szerelmi fészkeben, mint mi ketten, távol az élőkől? Hát nem épp a temetőbe mentünk akkor is?

Igazából alig tud repülni, egy machetével is leterítheted. Csak ha a kutyák megfuttatják, akkor szánja rá magát, de amint teheti, vissza is veti magát a gazosba, mint egy rongydarab, folytatta és egyre fátyolosabb lett a hangja, szeme párás, ábrázata árkádiai.

Talán pont azért veszélyeztetett fajta, gondoltam, mert olyan ukmukfukk nevet adtunk neki. Haris. Hamar harsog a haris. Hhhh! Mint a lehelet, egy aprócska hang, ami a következő percben, ki tudja, talán harmattá változik.

Óvatosan rákérdeztem. Nem várta meg, hogy kifejtsem, még erre sem hagyott időt. Pár mondat után mindig lecsapta a stoppert, úgy éreztem, nemhogy esélyem nincs megnyerni ezt a versenyt, de a továbbjutást is folyton elbukom.

Ne röhögtesse! Azért van eltűnőben, mert szétgyepáltuk az élőhelyét. Ha viszont itt nem találunk, akkor tényleg nagyon nagy a baj.

A temetőbe érve ellöktem magamtól, mielőtt ő lökött volna el. Nem szerette, ha *így* látnak minket az emberek. Egyszer csak, az egyik sírkő mögül előbukkant valami gondnokféle, s lyukas kalucsnijában már cuppogott is felénk. Arca áttetsző pergamen volt, mintha eleve öregnek született volna, gyér haja varkocsba fogva, nadrágja a melléig húzva, jobb lábára bicegett. A felhők alacsonyan szitáltak, tikkasztó meleg volt, párát lélegeztünk, de a szájpapánkhoz szőrös, gyapotszerű lepedék ragadt – olyanok vagyunk, világosított fel, mint haláluk óráján a baglyok.

Istentől megáldott szép napot kívánok! Lajcsi vagyok, gurgulázta a gondnok, már megszűröl odanyújtva a lapátszerű kezét, s az ugyancsak lapátszerű metszőfogaival elboronál-gatta a bőrcfetkéket a csömörös, duzzadt ajkain.

Látott itt harist mostanság?

Harist, te, segglyuk? Kezdetnek egy hali is megtette volna!

Harist? Hát, én azt nem nagyon láttam, kérem. De ha akarják, megmutathatom a kápolnát. Nagyon szép kápolna, kérem, egy ötszázasért szívesen körbevezetem magukat.

Felejtős, akadunk le róla. Látnia kellett, most van a költési ideje.

Hát, mifelénk semmi nem költ. Csak a városi tubicák, vigyorgott kajánul, és a domb túloldalára, a termálfürdők irányába bökött. Nincs véletlenül egy szál bagójuk?

Kösz, nem. *Mi* nem élünk vele.

Mi? Hogyhogy: *mi*?

Jaj már, ne bosszantsa fel magát. Nem akartam én magukat bántani.

Várjon, nyújtottam oda a Jin Linges dobozt, amit a Dohány utcai arab hűtőboltban vettem, és már éreztem is a tarkómba fúródó megsemmisítő tekintetet. Na és aztán. Legfeljebb nem fog megcsókolni. De hát úgyse csókol, csak ha négy fal között vagyunk.

Ó, a Lajcsi nagyon hálás, pózolt az öreg, hogy áldja meg magát a mindenható, és már indult volna, aztán meggondolta magát.

Húzzon már el a faszba, morgott a *másik*.

Honnan vannak, kérdezte.

Nem mindegy az?

Maga nem magyar, ugye, kislány? Jól mondja a Lajcsi, ugye? Ruszki?... Román?... Ujai közt megpörgette a cigit, a füle mögé rakta, majd a lapátfogait szendén az ajkába sülylyesztette, és kalucsnis sarkát összeverve gyorsan kihúzta magát.

Nehogy visszafórázz neki, sose tapad le rólunk.

Kifelé sandítottam. A kápolna szentélye megbillent hirtelen, és a hajónak dőlt. Úgy állt ott, a zöld domb tetején, kontyolt cserépféjét a hajó vállára hullajtva, mintha segítséget várna tőle. Oldalra biccentettem a fejem, a szentély dőlését követve. Tényleg csak delirások, egyenes ez, semmi baja nincs neki.

Lajcsi toporgott még egy kicsikét, majd hogy leteszi a kápolna kulcsát a polgármesteri kapusszobára, mondta, azzal előhúzott egy kaszát az egyik fejfa mögül, a vállára vetette és tempósan elcuppogott.

Fasz kivan a csőcselékkel!

De hát nem mondott semmi rosszat!

Gyűlölöm, ha lerománoznak. Bűdös pronyec! Tele van velük az ország. Te is minnek szívsz csempész cigit?

Nem románozott le, csak megkérdezte.

Gyerünk innen, horkantotta, s azzal sarkon fordult, nem számolva velem, néhány méter után azonban felüvöltött, és akkorát ugrott helyből hátra, mintha felöklelte volna valami:

– A kurva istenit! Azt a kibaszott, kurva istenit! Hogy kaszáltad volna le azt a droid agyadat! Hogy az a sumák gecí bassza meg! Ó, hogy csorbulna ki a rohadt kaszája ennek a fasszopó korcs droidnak! A gecibe! – és még hosszan cifrázta, nagyjából ugyanezeket változtatva, olyan vékony, meg-megbicsakló hangon, mint egy fúria.

Utánaeredtem. Két lépés volt, tán még annyi se: ő addigra a fűbe vetette magát, előbb térdepelve matatott valami után, aztán leült, lerántotta a bakancsát, és faunábrázatát hol a földnek, hol meg a bakancsának szegezve bámulta a rozsdavörös, pettyes tojáshejákat, a mályvaszínű, hártvás szárnyakat, csőröket.

Eltapostam őket, nézett rám ijedten, majd elkapta rólam a tekintetét.

Melléje kuporodtam, erre megint rám nézett, méregetett egy ideig, aztán az orrát a vállamba fúrta, a kulcscsontomon éreztem a taknyát és a könnyeit.

Tényleg, te sose beszélsz arról, hogy miért jöttél ide, mondta később, már a szállodában, és úgy hurkolt magához a karjával-lábával, hogy azt kívántam, bárcsak mindörökké így maradnánk, vagy állna meg az idő.

Nem tökmindegy hol vagyok, ha semmi sem változott?

Ha legalább az igazság töredékét ismertem volna, ha lett volna bennem egy szemernyi hajlandóság, hogy ne akarjak többnek látszani, akkor talán a kérdés lényegét is meghallottam volna, és nem arra törekszem, hogy minél fölényeskedőbbben – bizony, hogy kajakra –, előkapjam a lehangzatosabbat, ami így a legbanálisabbnak bizonyult.

Te kis haris, sóhajtott, majd homlokodon csókolott, és úgy ahogy voltunk, összehurkolódva, pillanatokon belül elaludt.

Aznap éjszaka már összébb húzta magát a hold, de még így is akkora volt, hogy az ablakkeret bal, függőleges szára akár az aranymetszése is lehetett volna. Feküdtem ott, levegő után kapkodva abban a fullasztó, nehéz boldogságban, és számoltam a másodperceket. Szentivánéj volt, a legrövidebb szerelem éjszakája, a mi szerelmünknek *divina ratio*-ja, ami eleve okafogyott volt, szürreálisan aránytalan, az észérvek pedig végképp nem hatottak; sem azok, amiket mások nekem mondtak, ahogyan azok sem, amiket – igaz, rikácsolva – én vágtam a fejéhez.

Feküdtem ott, néztem a holdat, benne az aranymetszést, próbáltam felidézni a képletét, és olyan picsogni való keserűség fogott el, olyan vacaknak és hiábavalónak éreztem minden egyes levegővételt, hogy jobban undorodtam magamtól, mint addig bármikor. Ettől az undortól aztán megdühödtem, mire ő, mintha csak megérezte volna, álmában finogott egy picit, s kisvártatva úgy rázendített, hogy hullámozni kezdtek a gipszkarton falak. Na, még csak ez hiányzott, hogy befűtsön nekem, pöfögtem és felhúztam szépen a térdem a mellemig, majd teljes erőmből hátrarúgtam, eltalálva valahol a térde alatt.

Erre kinyitotta a szemét. Nettó riadalom remegett benne, ugyanolyan picsogó, mint az enyémm, még sose láttam ilyennek a tekintetét.

Kicsim, sóhajtott, és már aludt is vissza, nyammogva még valamit, talán, hogy meny-nyire boldog velem.

A hold már középen pocskított. Ha hunyorogtam, karokat növesztett, fénylő és reszeltő karokat, azokkal kapaszkodott az ablakkeretbe, mint egy cefre, aki hátulról várja, hogy meghágják.

Kötözz meg, kérte pirkadatkor, és közben szerelmesen sóhajtozott.

Megkötöztem, persze, ő révületen nézett, a tekintetében hála és kék váltakozott. Az én csípőm viszont nehezen indult, ha a keze nem volt rajtam, még a saját élvezetemet sem tudtam irányítani.

Eloldoztam.

Fogd meg a seggem, sziszegtem és a fülébe martam, de nem reagált, csak feküdt ott kiterülve, mint egy béka a bonckés alatt.

Kicsim, én olyan boldog vagyok veled, sóhajtozta a plafont bámulva, fogalmam se volt, kihez beszél.

Aztán kicsusszant belőlem, behajigálta a dolgait a hátizsákjába, ellenőrizte a hálóját meg a távcsövet – ezeket mindig magánál hordta –, és rámripakodott, hogy csipkedjem már magam. Utána hónapokig nem dugott meg. Ült a kanapén, vaskos ujjával egykedvűen körözött a borospohár peremén, nem nézett rám, nem mondott semmit, kiülte az időt, amit máskor is, csak távozáskor, az ajtóban állva vibrált valami a szemében, amivel, ha tudtam volna, se akartam szembesíteni.

Az ablakpárkány és a lerongyolt kék tapéta találkozásánál hirtelen zizegni kezdett valami. Kisvártatva egy patkány bújt elő, a holdvilág fénycsóvját ösvénynek használva az ágy felé tartott, majd megállt a szőnyegen, ráült a piramis csúcsára, összehúzta magát, és egy hatalmasat tojt.

Úristen, úristen! There's a rat shitting on the pyramid!

Aludj vissza, it's a just a nightmare, *my dear!*

Nem nightmare! Vagy ha igen, patkánnyal álmodni halált jelent.

Kipattantam az ágyból, magamra kaptam az előző napi ruháimat, s a hátizsákom körül nagyokat dobantottam, mint egy eszelős.

Holy shit, te meg mit csinálsz?

Megvárlok lenn, mindjárt pirkad. Lehoznád majd a nesseszeremet?

A Hotel Dzale lobbyjában, ami egy narancssárga hodály volt, és egy korai Mondrian – azt hiszem, a *Malom a fényben* – sorjázott pop art generátorral felturbózva különböző színekben, még javában shisháztak valami sihederek. Fanyar illatok terjengtek, látni lehetett, mint egy Disney-nagytotálban, ahogy öblös spirálban tekerződik a füst. Valamit tehettek a dohányba vagy a melaszba, mert feltűnően vérmes volt a szemük. Odahívtak, és a kezembe nyomták az elefántcsont-ében intarziás szívókát.

Húzd meg, húzd meg, skandálták.

Semmi kedvem nem volt betépni. Épp elég flash az egész életem. Plusz, a visokói piramisok tényleg érdekeltek. Vagyis hát nem tudom. Nem tudom. De úgy éreztem, udvariasságból végig kell csinálnom, hogy legyen majd bátorságom Asktól kölcsönkérni. Különben sose indulok el apám felé. ■ ■ ■